

Arrest

nr. 290 480 van 19 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat R. AKTEPE, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is in het bezit van een geldig Marokkaanse paspoort uitgereikt op 25 juli 2019 waaruit blijkt dat hij op 12 september 2019 vanuit Marokko naar Turkije reisde. Een derde stempel in het paspoort is op de kopie ervan niet leesbaar.

1.2. Verzoeker wordt op 3 maart 2021 gerechtelijk aangehouden en op 18 oktober 2021 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en een (geld)boete voor drugsdelicten en tot een bijkomende gevangenisstraf van drie maanden en een (geld)boete voor illegaal verblijf.

1.3. Verzoeker meldt zich op 22 april 2022 bij de stad Roeselare voor de postnatale erkenning van een kind met de Belgische nationaliteit, geboren op 16 april 2022.

1.4. Op 9 juni 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

1.5. Op 8 juli 2022 erkent verzoeker zijn Belgisch minderjarig kind, waarna hij op 20 juli 2022 een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dit kind.

1.6. Naar aanleiding van de vaststelling dat verzoeker staat geseind door Duitsland als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied overeenkomstig artikel 24 van de SIS II-verordening, wordt de Duitse instanties om bijkomende informatie hieromtrent gevraagd. De Duitse instanties delen op 18 januari 2023 mee dat verzoeker een eerste keer hun grondgebied betrad op 23 november 2015, dat hem op 11 januari 2019 een verwijderingsbevel werd gegeven wegens inbreuken op de drugs- en verblijfswetgeving en dat hij op 24 juni 2019 werd verwijderd.

1.7. Inzake verzoekers aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgische minderjarig kind beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 19 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.07.2022 werd ingediend door:

Naam: [O.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarige dochter van de Belgische nationaliteit, de genaamde [O.,A.J.] (RR [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

Betrokkene werd op 03.03.2021 aangehouden door de Franstalige Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel voor inbreuk op de drugswetgeving, deelname aan bendevorming inzake drugs, aanzetten tot drugsgebruik. In oktober 2020 werd de politie geïnformeerd over de verkoop van cocaïne en heroïne waarin betrokkene genoemd werd. Hierop volgde een onderzoek met telefoontaps, politiewaarnemingen, huiszoekingen op 21.02.2021, 23.02.2021, 02.03.2021 en ondervragingen van klanten. Betrokkene werd voor deze feiten veroordeeld dd. 18.10.2021 door de Rechtbank van Eerste Aanleg Brussel, 43-ste Correctionele Kamer, samen met 9 andere bendeleden voor: A. Te koop aanbieden, leveren van producten zonder toestemming met verzwarende omstandigheden, in Brussel, tussen 31/12/2019 en 04/03/2021, bij verschillende gelegenheden en voor de verkoop van onbepaalde hoeveelheden cocaïne en heroïne; B. Bezit, verwerving, vervoer van producten zonder vergunning (uitgezonderd cannabis voor eigen gebruik) met verzwarende omstandigheden, in Brussel, tussen 31/12/2019 en 04/03/2021 bij verschillende gelegenheden en voor de verkoop van onbepaalde hoeveelheden cocaïne en heroïne; C. Art. 4 van de wet van 15.12.1980 illegaal Verblijf. Voor betrokkene worden de feiten ten laste gelegd vanaf 11.10.2020 (datum activering van zijn telefoon) en betreffen de feiten illégale verkoop en het bezit in vereniging van cocaïne. Betrokkene werd voor specifieke recidive delicten A. en B. veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en tot een geldboete en een boete van vierentwintigduizend euro. Bij niet-betaling binnen de wettelijke termijn wordt de geldboete van 24.000 euro vervangen door een subsidiaire gevangenisstraf van negen maanden. Betrokkene werd voor de feiten gepleegd onder C. bijkomend

veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden en tot de betaling van een bedrag van 470 euro in totaal. Hij werd op 25.11.2021 onder elektronisch toezicht tot bij vrijstelling geplaatst. Betrokkene werd dd. 18.12.2017 veroordeeld door het Hooggerechtshof van Frankfurt-am-Main (Duitsland) tot een gevangenisstraf van 2 jaar en 8 maanden, in kracht van gewijsde getreden op het tijdstip van de feiten, wegens het plegen van illegale handel in verdovende middelen, psychotrope stoffen en voorlopers, voor andere doeleinden dan persoonlijk gebruik. De heer [O.] staat geseind door Duitsland (DEP153030378060000001) als ontoegankelijk op het Schengen-grondgebied (Art. 24 S I S. II).

Er dient daarbij opgemerkt te worden dat de "georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten". "Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan". Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Overeenkomstig de bepalingen van art. 45, §2 dienen de beslissingen waarin art. 43 wordt aangehaald als rechtsgrond, in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van het familielid van de burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval op met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Gezien het recent karakter van de gepleegde feiten, de ernst ervan, alsmede de aard nl. drugsfeiten, is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van verblijf als vader van zijn minderjarige dochter [O.A.] het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat. Uit het vonnis dd. 18.10.2021 blijkt de betrokkenheid van de heer [O.] in de criminele organisatie aanzienlijk. Niettegenstaande dat hier wel degelijk dient gekeken te worden naar het persoonlijk gedrag van de betrokkene, is het belangrijk om diens daden te kaderen in de omvang en ernst van de criminele daden gepleegd door de organisatie waarvan de betrokkene deel uitmaakte. Het gaat om een netwerk voldoende georganiseerd om verdovende middelen in grote hoeveelheden te verkrijgen, te stokkeren, te verpakken en vervolgens te verkopen. Bij de huiszoeken werden hoeveelheden cocaïne van meer dan 3 kg, heroïne van meer dan 2 kg en meer dan 1 kg cannabis aangetroffen en diverse attributen voor de verdeling en verpakking van grote hoeveelheden drugs. De omvang van het onderzoek - met telefoontaps, politiewaarnemingen, huiszoeken en ondervraging van klanten - wijst op de werkelijke en ernstige bedreiging van deze bende en elk van de bendeleden. Het vonnis dd. 18.10.2021 benadrukt de ernst van de criminele feiten als volgt: "de aard en de ernst van de criminele feiten van de misdrijven die bestaan in de distributie van cocaïne en/of heroïne die de geestelijke en lichamelijke integriteit van vaak jonge of kwetsbare gebruikers kan aantasten en hen zo kan leiden tot een verslaving die schadelijk is voor hun gezondheid; De sociale consequenties die het bezit en de verkoop van deze drugs betekenen voor de bevolking in termen van veiligheid, medische zorg en onderwijs; de veiligheidsrisico's die worden genegeerd door de verkoop van deze verdovende middelen en door de perifere delinquentie van consumenten die niet over financiële middelen beschikken om zo hun verslaving te bekostigen, en door het ongepaste of zelfs agressieve gedrag dat de consumptie van dergelijke stoffen kan veroorzaken; het gemakkelijke geldgewin" (p. 25, vertaling uit het Frans).

Het vonnis wijst op de actieve rol van de betrokkene in de organisatie. Politiewaarnemingen dd. 08.01.2021 bevestigden de rol van de betrokkene bij de handel van de verdovende middelen. Uit de telefoontaps en waarnemingen van de politie blijkt dat hij in contact stond met 2 verdachten en dat hij verdovende middelen verkocht in samenwerking met hen en met een derde beklaagde. Een beklaagde bevestigde dat betrokkene hem cocaïne leverde. Betrokkene droeg met andere woorden door zijn persoonlijk gedrag bij aan de georganiseerde misdaad. Verder wijst het vonnis ook op een belangrijk element van recidive bij de heer [O.]. Het verwijst in dit opzicht naar de veroordeling voor drugsfeiten door

het Hooggerechtshof van Frankfurt-am-Main en stelt: "Bovendien is betrokkene al goed bekend bij het gerecht en is hij al veroordeeld voor soortgelijke feiten", en verder: "zijn straf houdt rekening met de ontoelaatbaarheid van de harde en zware feiten, de veroorzaakte sociale onrust, zijn strafblad en met zijn persoonlijkheid zoals blijkt uit het procesdossier en de procedure. De straf is een adequaat antwoord (...) die de finaliteit heeft om de openbare veiligheid te waarborgen en die de persoon moet afschrikken om in de toekomst soortgelijke of ernstigere daden te plegen". (p. 30, vertaling uit het Frans). Het gaat bovendien om zeer recente feiten. Gezien betrokkene's laakbare ingesteldheid, zijn gebrek aan respect voor de wet en het zeer lucratieve karakter van de drugshandel bestaat duidelijk het risico dat betrokkene zal hervallen in illegale praktijken. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het weigeren van betrokkene's verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In casu dient de evenredigheidstoets uitsluitend te geven over of de ernst van deze feiten een weigering tot het verblijfsrecht rechtvaardigen, met inachtneming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene doet zijn aanvraag in het kader van zijn minderjarige dochter - de genaamde [O.,A.J.] - geboren op [april 2022]. Het eerste teken van de relatie met de moeder van het kind - de genaamde [H.,K.] ([...]) betreft de huwelijksaangifte bij de gemeente Houthulst dd. 30.09.2021, alwaar mevrouw verklaarde dat ze zwanger was. Betrokkene verklaarde bij zijn aanhouding dd. 03.03.2021 te wonen op adres [...], het adres waar tevens de moeder van het kind gedomicilieerd was. De betrokkene heeft aldus de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Bovendien was betrokkene reeds verwickeld in de jegens hem ten laste gelegde feiten wegens openbare orde en diende hij te weten dat deze precaire situatie een risico vormde voor de stichting/voortzetting van zijn gezinsleven. De betrokkene leefde reeds samen met de moeder van het kind op het ogenblik van zijn aanhouding. Zijn relatie met mevrouw [H.] hebben betrokkene er alles behalve van weerhouden bovenstaande opsomming van feiten te plegen en/of onderdeel uit te maken van een criminele organisatie, wiens waarden haaks staan op de waarden die in de Belgische maatschappij gelden. Er moet dus toe besloten worden dat het vooruitzicht op een gezinsleven meneer niet tot meer verantwoordelijk gedrag heeft bewogen. Bij deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Het kind heeft de Belgische nationaliteit en kan uiteraard het verblijf in België verder zetten. Het feit dat heden het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, hoeft daar geen afbreuk aan te doen. Haar moeder heeft immers de Belgische nationaliteit en verblijft in België. Niets wijst erop dat de moeder mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om de zorg van het kind [A.] waar te nemen. Mevrouw is sedert 01.09.2021 tewerkgesteld bij [...] en was ook ervoor beroepsactief. Er zijn geen tekenen dat de moeder zich in een bijzondere staat van afhankelijkheid van de betrokkene bevond, onder andere in de zorg voor het kind. Wel integendeel, zoals blijkt uit een consultatie van de databank van de RSZ - Dolsis - was de betrokkene dan wel tussen 04.10.2022 en 16.12.2022 kort tewerkgesteld via interimarbeid, ervoor betrof zijn enige bron van inkomsten de handel in drugs (zie vonnis dd. 18.10.2021). De moeder is aldus de continue en stabiele kostwinner voor het gezin. Tussen kind en ouder ontstaat vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. Wat telt voor het vaststellen van een effectief gezinsleven tussen ouder en kind is het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden. De vader woont dan wel samen met het kind vanaf de geboorte, doorslaggevend element bij de evenredigheidstoets hier betreft de wel zeer jonge leeftijd van het kind, wat maakt dat zij zich nog flexibel kan aanpassen aan gewijzigde gezinscontexten. Verdere overweging bij de inschatting van het hoger belang en het welzijn van het kind betreft de aanwezigheid van de moeder. In de huidige omstandigheden wordt de gezinsband tussen betrokkene en het Belgische kind allermindst betwist, echter uit de gegevens uit het administratief dossier blijkt dat de moeder garant staat voor de continue en stabiele zorg voor het kind, affectief en financieel. Niets belet betrokkene om ook van op afstand nauwe relaties met zijn kind onderhouden. Voor zover betrokkene deze inspanning zou willen leveren, weerhoudt hem er niets van via bvb sociale media, occasioneel bezoeken van het kind aan hem, deel te blijven uitmaken van het gezin en vanop afstand voldoende hechte feitelijke banden te onderhouden. Dat het contact met zijn kinderen moeilijker zal verlopen wanneer hij geen recht op verblijf heeft, is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen gedrag. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in allé beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien lijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee

rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Deze beslissing wordt dan ook evenredig geacht: het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde (arrest 49.830, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.04.2010).

Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht geweigerd dient te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Krachtens artikel 43, § 2 (wet van 15.12.1980), houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de duur van het verblijf, verklaarde de betrokkene dd. 10.11.2021 aan de gemeente Izegem dat hij reeds een jaar in België verbleef. Hij verklaarde vanuit Turkije per boot naar Griekenland te zijn gereisd en via Hongarije uiteindelijk in België te zijn aangekomen. Zijn Marokkaans paspoort, dat geen visum bevat, vertoont een inreisstempel uit Turkije dd. 12.09.2019. De feiten ten laste gelegd van de betrokkene namen volgens het vonnis dd. 18.10.2021 een aanvang dd. 11.10.2020, de datum van de activering van de telefoon van de betrokkene. Betrokkene heeft zich echter pas voor het eerst aangemeld op 02.03.2022 in het kader van een aangifte huwelijk/samenwoning. Of betrokkene daadwerkelijk voor het eerst op ons grondgebied verbleef in 2020, kan niet met zekerheid worden vastgesteld. Hij werd in elk geval eerder aangetroffen (cfr. arrestatie op 03.03.2021). Er kan evenwel bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf en het plegen van criminele feiten voor zijn verblijfsaanvraag. Meneer [O.] zijn verblijf in het Rijk is dus nog erg kort, waardoor dit geen bezwaar kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Bovendien is de verblijfsduur slechts relevant voor zover daar enige integratie van uitgaat, hetgeen in casu geenszins het geval is. Wat betreft de leeftijd van de betrokkene, is hij nog uiterst jong, namelijk 27 jaar op het moment van huidige beslissing. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en is voldoende jong om een leven elders op te bouwen. Nergens uit het dossier kan blijken dat zijn leeftijd enig risico inhoudt om terug te keren naar het land van herkomst, noch kan er enige medische problematiek blijken uit het dossier. Betrokkene heeft alvast geen stukken voorgelegd omtrent enige medische problematiek die een hinderpaal kunnen betekenen voor het nemen van huidige beslissing.

Enige sociale integratie kan niet blijken uit het dossier, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkenes sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. Er kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Zoals blijkt, valt betrokkenes verklaring van aankomst in België samen met de aanvangsdatum van de feiten waarvoor hij recent veroordeeld werd. Hij begaf zich met andere woorden van bij zijn aankomst in het Rijk in criminele milieus. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het bekomen van regulier verblijfsrecht.

Wat betreft de economische integratie, blijkt uit het administratief dossier en meer bepaald uit de raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) dat de betrokkene tewerkgesteld was middels interimcontracten tussen 04.10.2022 en 16.12.2022. Een dergelijke kortstondige tewerkstelling weegt niet op tegen de veroordelingen op naam van betrokkene. Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat

betrokkene een reguliere economische integratie onderhoudt. Integendeel, betrokkene blijkt meer in het illegale drugsmilieu geïntegreerd dan op de reguliere arbeidsmarkt, hetgeen bezwaarlijk als element van economische integratie kan worden beschouwd. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn korte opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Wat betreft de banden met het land van herkomst, bevat het dossier geen tegenindicaties om niet naar het land van herkomst, zijnde Marokko, terug te keren. Als houder van de nationaliteit moet hij er nog steeds welkom zijn. Als er al enig bewijs voorligt van banden van de betrokkene in België, dan is het met de bendeleden en deze zijn alien van Marokkaanse nationaliteit. Betrokkene is in die zin niet vervreemd van de taal en cultuur uit het land van herkomst en zal zich met voldoende flexibiliteit kunnen integreren in de Marokkaanse samenleving. Hij is bovendien nog jong genoeg om zich makkelijk aan een nieuwe leefomgeving aan te passen, ongeacht of hij ervoor kiest naar aanleiding van deze beslissing tot weigering, terug te keren naar Marokko, of een ander land naar keuze.

Mijnheer zijn gezinstoestand werd hierboven reeds uitgebreid beschreven, mijnheer is inmiddels vader geworden van een Belgisch minderjarig kind en woont samen met de moeder van het kind. Het vaderschap van de betrokkene wordt niet betwist, echter er wordt wel betwist dat dit gezinsleven in België zou moeten plaatsvinden, gezien het gevaar dat van betrokkene uitgaat voor de openbare orde. Betrokkene kan samen met de moeder van het kind beslissen hoe ze na het ontvangen van deze beslissing hun gezinsleven en meer bepaald de opvoeding van het kind verder wensen in te richten gezien hij het verblijfsrecht niet heeft verworven. Er zijn verschillende mogelijkheden, ofwel kiezen ze ervoor een lange afstandsrelatie te hebben ofwel kiezen ze ervoor om zich gezamenlijk met hun dochter elders te vestigen alwaar mijnheer wel legaal kan binnenkomen en verblijven en zijn vaderrol zonder beperkingen kan beleven. Op termijn en nadat betrokkene bewezen heeft, desgevallend in eigen land of een derde land naar keuze, wel degelijk te kunnen wegblijven van de misdaad en in het bijzonder van drugstraf, sluit niets uit dat ze alsnog op een latere datum dit gezinsleven wel degelijk samen kunnen gestalten geven in België. Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan worden gesteld dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkenes aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het Al dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen in New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN-Kinderrechtenverdrag), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het EU-Handvest), van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 39/79, 40ter, 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting, verwoordt verzoeker zijn middel als volgt:

"[...]

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), §94). Verwerende partij heeft de duurzaamheid van de relatie en het gezinsleven niet betwist, zodat dit onder bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen bijvoorbeeld niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch bijvoorbeeld het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen, dewelke valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, is zelfs de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties” - EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, §30). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat ook een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21).

Het wordt door verwerende partij erkend dat verzoeker sedert de geboorte van het kind samenwoont met zijn kind en de moeder van het kind!

Dat verzoeker verwerende partij voor een voldongen feit zou hebben geplaagd door een kind te verwekken tijdens precair verblijf, zoals wordt beweerd in de bestreden beslissing, doet helemaal niets ter zake. Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU (zie infra).

De overige argumenten zijn compleet hypothetisch, nl. dat het kind nog jong genoeg zou zijn om zich aan te passen aan de afwezigheid van vader. Hoe kan verwerende partij enerzijds beweren dat er rekening gehouden wordt met het belang van het kind en anderzijds de aanwezigheid van de vader in het leven van een jong kind zo teniet doen... Gelet op geciteerde rechtspraak hierboven doet een veroordeling in hoofde van een ouder er trouwens niet toe om de band tussen oud en kind te beoordelen. Er werd zelfs minder hechte vader-kind relaties aanvaard als beschermenswaardig in de zin artikel 8 EVRM (bv. wanneer de ouder niet samenwoont met het kind of slechts sporadische contacten ermee heeft, hetgeen hier duidelijk niet aan de orde is)!

Ook dat de contacten kunnen plaatsvinden via telefoon is totaal irrelevant en in strijd met Uw rechtspraak. Zoals gezegd, wordt een beschermenswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM vermoed. Communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen is onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden! Verwerende partij kan niet rechtsgeldig stellen dat een weigeringsbeslissing geen inmenging in het gezinsleven is omdat de ouder vanuit het buitenland nog contacten via telefoon of andere communicatiemiddelen kan onderhoud met zijn minderjarig kindje (zie bv. RvV 7 oktober 2021, arrest nr. 261.780).

Verwerende partij heeft duidelijk geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van álle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin.

De argumentatie in de bestreden beslissing focust op de ernst van de veroordeling (zonder correct te zijn, zie infra), de gevolgen voor de samenleving en de aard van de feiten en gaat dit betrekken bij de toetsing aan artikel 8 EVRM, waarmee er wordt gefocust op een gegeven dat niets te maken heeft met de relatie vader-kind, alsook niet met het hoger belang van het kind. Verwerende partij heeft aldus geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind, wat zij nochtans diende te doen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met

praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

In de bestreden beslissing wordt een uitgebreid verslag gegeven over de veroordelingen van verzoeker en de motivering heeft dan ook vooral betrekking hierop. Men concludeert dat verzoeker nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, waardoor verwerende partij besluiten dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de beslissing tot weigering van verblijf, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "proportionaliteitstoets"). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeker én van zijn gezin heeft afgewogen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker thans nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en wordt er op geen enkele manier rekening gehouden met zijn goed gedrag van de afgelopen jaren. Zo wordt er bijvoorbeeld gesteld dat verzoeker voor tenlasteleggingen A, B en C werd veroordeeld, terwijl er in totaal 11 tenlasteleggingen voorkomen in het correctionele vonnis en verzoeker slechts voor 3 van deze tenlasteleggingen werd vervolgd; zijn aandeel in de feiten was dus niet dermate groot zoals verwerende partij het doet uitschijnen.

(stuk 2)

Men zoomt in op de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld; doch over zijn goed gedrag de laatste jaren en het feit dat hij zijn straf deels onder elektronisch toezicht mocht uitzitten zegt men niet. Men heeft ook niet gekeken naar de concrete omstandigheden, nl. dat verzoeker ten tijde van de strafbare feiten geen vast werk had en dus een gemakkelijke prooi was voor criminele organisaties om uitgebuit te worden; doch dat hij thans een eigen zaak uitbaat en regelmatige en reguliere inkomsten heeft!

Dit alles wordt niet gemotiveerd. Men vat louter het correctionele vonnis samen en komt dan op algemene wijze tot de vaststelling dat men thans nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, quod non.

Daarmee gaat verwerende partij voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de weigering van verblijf aan verzoeker, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde zich beperkt tot een zeer algemene stelling ('het persoonlijke en familiale belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt'), zonder daarbij in concreto de individuele belangen van verzoeker en zijn partner af te wegen. Men heeft op deze manier dan ook onvoldoende rekening gehouden met het privéleven van verzoeker omdat men er onterecht van uitgaat dat dit ondergeschikt is. Verzoeker woont nochtans samen met vrouw en kind (hetgeen niet betwist wordt, doch wordt afgedaan als 'niet belangrijk in het leven van het kind'; heeft thans een eigen zaak en reguliere inkomsten; kortom zijn hele leven situeert zich hier...

Indien men de proportionaliteitstoets zou hebben gedaan, zou men opgemerkt hebben dat het weigeren van het verblijf zou leiden tot uiteenvallen van het gezin. Bovendien is het gezin wel degelijk afhankelijk van verzoeker, integendeel tot hetgeen verwerende partij beweert, daar de moeder van het kind/partner van verzoeker aan epilepsie lijdt; verzoeker zijn zorgen zijn dus wel degelijk noodzakelijk binnen het gezin.

(stuk 3)

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

[...]

Artikel 20 VWEU luidt als volgt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen. Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet, voorziet een mogelijkheid tot gezinshereniging voor ouders-derdelanders van minderjarige Belgen. Uit de relevante parlementaire werken blijkt duidelijk dat de wetgever met deze wetsbepaling specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest Ruiz Zambrano, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 VWEU (Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53-443/17 en 18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Het Hof van Justitie zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onzegd.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 VWEU (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, pt. 43 en 44 ; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63 ; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A. e.a., pt. 51 en 52). Daarbij heeft het HvJ aangegeven dat het weliswaar de zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van genoemd artikel 20 VWEU (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A.a., pt. 54).

Het is net omdat er met betrekking tot oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een Unierechtelijk aanknopingspunt bestond, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag heeft gesteld aan het Hof van Justitie (RvV 8 februari 2016, nr. 161 497). Oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet dient dan ook te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 VWEU en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 VWEU. De lidstaten, inclusief nationale rechters, zijn er immers toe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof, krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid, geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) heeft het Hof van Justitie uitgelegd dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking

neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd. Daarbij heeft het Hof nader uitgelegd dat wanneer de Unieburger minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het zou worden gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij van oordeel is dat de opgelopen veroordeling, het verzoeker verhindert dat hij een recht op verblijf heeft van langer dan drie maanden in functie van zijn Belgisch kind.

Verwerende partij kan in dit betoog niet gevolgd worden nu het Hof van Justitie op dit punt in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) in zeer duidelijke bewoordingen het volgende heeft gesteld:

“57. Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

58. Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.”

Deze rechtspraak kan naar analogie toegepast worden op de situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft het strafrechtelijk verleden van verzoeker aangehaald om hem een verblijfsrecht te weigeren, waardoor het Belgisch kind feitelijk zal gedwongen worden om België te verlaten.

Er werd op onvoldoende wijze onderzocht of er tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker in beginsel op grond van artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat zijn Belgisch minderjarig kind anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat aan dit kind het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten, in casu artikel 20 VWEU, zou worden onzegd.

Zoals hierboven aangehaald, woont verzoeker evenwel samen met het kind sinds de geboorte, alsook met de moeder (ze vormen dus 1 gezin) en zijn zijn zorgen binnen het gezin wel degelijk noodzakelijk, al zeker gelet op de medische conditie van zijn partner (zie supra). Dat het kind nog jong is en zich nog kan aanpassen aan een leven met vader op afstand, is ronduit kort door de bocht en in casu geheel niet van toepassing. Vader speelt een noodzakelijke rol binnen het gezin. Het gaat daarbij niet louter om zijn fysieke aanwezigheid en de huishoudelijke taken die hij vervult, doch ook om zijn rol in de ontwikkeling van zijn kind.

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel geschonden door er hypothetisch vanuit te gaan dat het gezin zich wel kan aanpassen aan het verlaten van België door vader. Er werd op onvoldoende wijze onderzocht of er tussen verzoeker en zijn Belgische partner en Belgisch minderjarig kind een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker in beginsel op

grond van artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat zijn gezin anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat aan de burger van de Unie het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten, in casu artikel 20 VWEU, zou worden ontzegd.

[...]

Wat betreft de schending van de openbare orde dient het volgende te worden gezegd:

De motiveringsverplichting houdt in dat de beslissing, op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker, niet alleen uitdrukkelijk moet zijn gemotiveerd, maar dat de motieven, aangehaald in de bestreden beslissing, ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van beslissing, alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet op afdoende wijze uiteengezet op welke manier in concreto dit persoonlijk gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen, gelet op de positieve elementen die verzoeker voorligt (zorgen voor kind, eigen zaak, de beslissing tot elektronisch toezicht, geen nieuwe feiten meer, ...) De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd (RvSt 15e k. 14 december 2004, nr. 138.468; A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; Rev. dr. étr. 2004, afl. 130, 602, noot; Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetat.be> 7 februari 2006).

Wat men doet is focussen op het verleden en de huidige situatie afschrijven als 'niet relevant'.

Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Artikel 45 Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Bovengenoemde artikelen vormen een omzetting van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38.

Volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87).

Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Artikel 43, §1, 2° Vreemdelingenwet laat het bestuur toe om de binnenkomst van een familielid van een burger van de Unie te weigeren "om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid".

Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, §2, derde lid Vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.

De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (*Grote Kamer*), C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).

Voor de interpretatie van het begrip "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34).

In de bestreden beslissing focust verwerende partij op het gegeven dat verzoeker in het verleden werd veroordeeld voor drugsfeiten. Er wordt met andere woorden gefocust op de opgelopen veroordeling, waardoor er onvoldoende belang wordt gehecht aan de situatie van vandaag en de afgelopen jaren.

Zo wordt er geen belang gehecht aan het feit dat verzoeker niet meer werd veroordeeld, noch dat er gerechtelijke of politieke onderzoeken tegen hem lopen. Verzoeker heeft zijn straf voldaan en kwam niet meer in aanraking met dergelijke feiten. Verzoeker werd dus gestraft, waarbij hij ook een effectieve gevangenisstraf uitzat. De bedoeling van dergelijke staf is om de betrokkene één en ander te doen inzien, zodat het recidivegevaar beduidend kleiner is.

Zoals gezegd bepaalt artikel 43 Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kan geweigerd worden binnen welomschreven perken. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor

weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.

In casu blijkt onvoldoende uit de motivering van de bestreden beslissing dat een dergelijke afweging, tussen enerzijds de veroordeling en de actuele situatie van verzoeker en anderzijds het al of niet weigeren van de gezinshereniging en de gevolgen, heeft plaatsgevonden. Evenmin werd onvoldoende rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker. Na zijn veroordeling is hij volledig een nieuwe weg ingeslagen en werd hij thans dan ook niet meer vervolgd, laat staan veroordeeld. Hij woont samen met vrouw en kind en heeft een eigen zaak met reguliere en vaste inkomsten, waardoor er ook geen recidivegevaar is.

Tijdens zijn gevangenisstraf heeft hij zich steeds goed gedragen; hij heeft een deel via elektronisch toezicht uitgezeten. Sindsdien heeft zich nog geen enkel incident of probleem voorgedaan, zodat zijn reclassering geslaagd is.

Met dit alles werd door verwerende partij evenwel onvoldoende rekening gehouden. Dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing. Van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker en de actuele en werkelijke situatie, zoals vereist door artikel 43 Vreemdelingenwet, is dan ook onvoldoende sprake.

Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een eventuele bedreiging ook werkelijk werd onderzocht. Men neemt gewoon aan dat verzoeker door zijn ene veroordeling niet in staat is om een normaal en legaal privé en gezinsleven te leiden! Verzoeker verkeert totaal niet meer in het milieu als waarin hij de feiten destijds beging en werd geconfronteerd met de gevolgen die zulke strafrechtelijke veroordelingen met zich meebrengen.

De feiten zijn bovendien intussen van jaren geleden. Verzoeker is intussen vrij en heeft zich sindsdien steeds naar de wetten en regels gedragen. Verzoeker heeft zoals gezegd legale inkomsten, waardoor er ook geen noodzaak meer is om in aanraking te komen met het drugsmilieu.

(stuk 4)

Er is absoluut geen sprake van recidivegevaar. Van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging kan dan ook geen sprake zijn.

Indien zijn verblijfsaanvraag wordt goedgekeurd is de kans nihil dat hij opnieuw een dergelijk feit zal plegen omdat hij zijn les heeft geleerd en omdat hij opnieuw een legaal inkomen heeft. Er kan dan ook niet ernstig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43 Vreemdelingenwet.

Zoals gezegd volstaat de loutere vaststelling dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, op zich zelfs niet, aangezien het bestuur bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, Tsakouridis, ptn. 52-53).

In casu is er geen billijk evenwicht gevonden tussen de betrokken rechtmatige belangen en is het evenredigheidsbeginsel geschonden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds als volgt (RvV 6 november 2013, arrest nr. 113 395):

“Uit bovenstaande geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het Hof wijst op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen. Het Hof wijst er bijkomend op dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt waarbij relevant is of bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven.

Verzoeker wijst op het feit dat de moord die hij op zijn ex-vrouw heeft gepleegd, zijn enige veroordeling betreft, welke intussen meer dan 12 jaar geleden is. Hij stelt ook herhaaldelijk dat er duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive is, hetgeen wel door de interpretatie van het Hof van Justitie wordt vereist, omdat de actuele situatie van verzoekende partij en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze wordt aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het eventueel risico voor de openbare orde. Hij meent dan ook dat niet rechtsgeldig kan worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43, 2e van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker werd veroordeeld voor de moord op zijn ex-vrouw wordt door geen van de partijen betwist. Verweerder wijst er terecht op dat met deze veroordeling mag rekening worden gehouden. Ze meent echter, zoals verwoord in de nota, dat er ook expliciet zou gemotiveerd zijn omtrent de actuele aard van de ernstige bedreiging. De Raad kan daaromtrent echter niets beklennen in de bestreden beslissing. Verweerder meent dat de aard en

zwaarwichtigheid van de feiten op zich volstaan om aan te nemen dat verzoeker zich met dergelijke praktijken opnieuw zal inlaten. Hij meent dat er duidelijk rekening is gehouden met het gevaar voor recidive. Verweerder meent dat hij wel een grondig onderzoek heeft gedaan van de elementen die de situatie van verzoeker concreet kenmerken. De Raad stelt echter vast dat verweerder niet betwist dat de eenmalige veroordeling reeds dateert van het jaar 2000, dus meer dan 12 jaar geleden. Verweerder betwist niet dat verzoeker voor deze feiten door de rechtbank van Batman werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens vrijwillige doodslag en dat hij deze straf ook heeft ondergaan. Waar er evenwel discussie bestaat over het feit of dit nu op grond van eremoord dan wel in een vlaag van woede is gebeurd, wordt er door verweerder niet betwist dat verzoeker vervroegd werd vrijgelaten en dat sindsdien geen enkel nieuw feit aan verzoeker kon worden ten laste gelegd. Ook in het politieverlag van 25 mei 2013 staat te lezen: "gedrag: er zijn ons geen negatieve elementen bekend omtrent zijn gedrag, centraal signalementenblad: niets gekend; Schengen informatiesysteem: niets gekend". Het komt de Raad bijgevolg niet redelijk voor te spreken van een recidivegevaar, omdat de enige, weliswaar ernstige veroordeling dateert van het jaar 2000. Dertien jaar later blijkt dat verzoeker sindsdien geen feiten meer heeft gepleegd, zodat er op heden nog bezwaarlijk kan gesproken worden van recidivegevaar. Zoals artikel 43 van de vreemdelingenwet aangeeft, kan het niet de bedoeling zijn om algemene preventieve maatregelen te nemen. De ernst van het feit is op zich ook niet dermate dat men na bijna dertien jaar verzoeker nog als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan beschouwen."

Ook in een ander arrest vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de DVZ, waarbij de gezinshereniging van een derdelander met zijn Belgisch kind werd geweigerd wegens drugsfeiten, waarna de betrokkene in het bezit werd gesteld van een F-kaart (RvV 13 januari 2016, arrest nr. 159 789).

[...]

Tot slot diende verwerende partij rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Zoals reeds aangehaald, erkent verwerende partij wel de samenwoning van verzoeker met zijn kind en zijn partner sinds de geboorte. Doch wordt er gedaan alsook de aanwezigheid van vader niet onontbeerlijk is in het leven van het kind.

Verwerende partij vergeet blijkbaar dat het hier om een minderjarig kind gaat, waarbij het wel degelijk in het belang van het kind is dat het zijn beide ouders kent en hiermee volwaardig kan opgroeien. Dit betreft één van de fundamentele rechten van het kind! Verwerende partij negeert ook totaal de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM!

Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het recht van het kind om hun beide ouders te kennen.

Verwerende partij moest een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het EHRM.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat;
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat "bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen".

In casu is de deze "fair balance-toets" niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze beslissing kunnen zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die tot de beslissing hebben geleid op eenvoudige wijze worden gelezen. Uit het middel blijkt ook dat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de concrete motieven en hij hiertegen inhoudelijke grieven ontwikkelt. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker diende een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind, geboren op 16 april 2022, van wie niet blijkt dat het reeds gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf als Unieburger. Verzoeker beriep zich met andere woorden op artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
[...]
2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.
[...].”*

2.5. Verzoeker wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn Belgische minderjarig kind geweigerd op grond van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald om redenen van openbare orde. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

*“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :
[...]
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet bepalen in dit verband het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

2.6. Zoals verzoeker correct aanstipt, blijkt uit de parlementaire ontstaansgeschiedenis van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat de wetgever met deze wetsbepaling specifiek gevolg heeft willen geven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ), met name het arrest Ruiz Zambrano, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 van het VWEU (*Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/17 en 18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6*). Deze uitlegging luidt als volgt: *“Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen.”* Er moet namelijk van uit worden gegaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen.

In zijn latere rechtspraak heeft het HvJ verduidelijkt dat voor een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het EVRM sprake moet zijn van een situatie waarin er tussen de derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde is gedwongen de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie onder meer HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A. e.a. t. Belgische Staat, pt. 52).

In zoverre verzoeker betoogt dat het tijdstip waarop de bedoelde afhankelijkheidsrelatie is ontstaan, met name voor of na het opgelegde inreisverbod, niet van belang is voor het verwerven van een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU en hiervoor verwijst naar het reeds aangehaalde arrest K.A. van het HvJ, gaat hij er wel aan voorbij dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat hem het verblijfsrecht wordt geweigerd omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Verzoeker wordt het verblijfsrecht geweigerd met toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en omdat hij door zijn persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Voorliggende situatie is dus op zich ook niet de situatie zoals deze zich voordeed in de zaken die de aanleiding vormden voor het arrest K.A. van het HvJ.

In zoverre verzoeker verder lijkt aan te nemen dat het enkele gegeven van het bestaan van de bedoelde afhankelijkheidsverhouding volstaat opdat het familielid-derdelander moet worden toegelaten tot een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU, gaat hij er ook ten onrechte aan voorbij dat het HvJ in zijn arrest K.A. er aan heeft herinnerd dat *“de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen met het Unierecht in overeenstemming zou zijn voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich meebrengen om het grondgebied van de Unie te verlaten (zie in die zin arresten van 13 september 2016, Rendón Marín, C 165/14, EU:C:2016:675, punt 84, en 13 september 2016, CS, C 304/14, EU:C:2016:674, punt 40)”*. Het Hof herinnerde hierbij ook aan zijn rechtspraak dat *“de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit [...] onder het begrip „openbare veiligheid” valt (zie in die zin arresten van 13 september 2016, Rendón Marín, C 165/14, EU:C:2016:675, punten 82 en 83, en 13 september 2016, CS, C 304/14, EU:C:2016:674, punten 37-39)”*. Het Hof preciseerde wel dat *“[d]eze gevolgtrekking [...] niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, [mag] worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het*

individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert (arresten van 13 september 2016, Rendón Marín, C 165/14, EU:C:2016:675, punt 85, en 13 september 2016, CS, C 304/14, EU:C:2016:674, punt 41).” Of nog dat “[b]ij deze beoordeling [...] aldus met name rekening [moet] worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de lidstaat in kwestie, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de eventueel betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie (arresten van 13 september 2016, Rendón Marín, C 165/14, EU:C:2016:675, punt 86, en 13 september 2016, CS, C 304/14, EU:C:2016:674, punt 42).” (ptn. 90-97)

Uit het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 43, § 1, 2° juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet volgt dat er sprake dient te zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De beoordeling hieromtrent moet uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en de genomen beslissing moet in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Een eerdere strafrechtelijke veroordeling is als zodanig geen reden voor een weigeringsbeslissing. Verder verplicht artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet verweerder om bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Hiermee zit in dit wettelijk kader ook de noodzaak vervat van een evenredigheidstoetsing opdat de grondrechten van de betrokken vreemdeling blijven gevrijwaard, waaronder het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven en het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. De voormelde wetsbepalingen incorporeren aldus de bestaande rechtspraak van het HvJ.

2.7. In de bestreden beslissing wijst verweerder erop dat verzoeker op 18 oktober 2021 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en een boete van 24.000 euro voor feiten die betrekking hebben op de verkoop en het bezit bedoeld voor de verkoop van cocaïne gepleegd in het kader van een vereniging in de periode tussen 11 oktober 2020 en 4 maart 2021, en bijkomend tot een gevangenisstraf van drie maanden en een boete van 470 euro voor illegaal verblijf. Hij stelt nog vast dat verzoeker op 13 december 2017 door het Hooggerechtshof van Frankfurt-am-Main in Duitsland ook reeds werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar en 8 maanden voor feiten van illegale handel in verdovende middelen, psychotrope stoffen en voorlopers, voor andere doeleinden dan persoonlijk gebruik. Volgens verweerder volgt uit het persoonlijke gedrag van verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij oordeelt dat deze bedreiging die verzoeker vormt voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan zijn gezins- en persoonlijke belangen en rechtvaardigt dat hem de gezinshereniging in België met zijn Belgisch minderjarig kind wordt geweigerd.

2.8. Verzoeker betwist de beoordeling dat hij door zijn persoonlijke gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij voert aan dat verweerder deze vaststelling heeft gedaan louter op basis van de strafrechtelijke veroordeling en onvoldoende rekening werd gehouden met zijn situatie en zijn persoonlijke gedrag, in het bijzonder sinds de veroordeling. Een concreet onderzoek naar het actuele en werkelijke gevaar voor de openbare orde ontbreekt volgens hem. Hij voert aan dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met *“zijn goed gedrag”* van de afgelopen jaren. Als *“voorbeeld”* hiervan wijst hij er op dat hij slechts voor 3 van de 11 tenlasteleggingen in de strafzaak werd veroordeeld. Bijgevolg, zo stelt hij nog, was zijn aandeel in de feiten niet zo groot als het bestuur het doet uitschijnen. Vervolgens wijst hij er op dat hij zich tijdens de uitvoering van zijn straf goed heeft gedragen, dat hij zijn straf deels onder elektronisch toezicht mocht uitzitten en dat hij een geslaagde reclassering achter de rug heeft. Hij stelt dat hij geen nieuwe veroordelingen heeft opgelopen en er evenmin nog gerechtelijke of politieke onderzoeken tegen hem lopen. Hij wijst er op zijn straf te hebben voldaan. Hij stelt verder thans samen te wonen met zijn partner en hun kind en een eigen zaak te hebben met regelmatige en reguliere inkomsten. Hij betoogt sinds zijn veroordeling een volledig nieuwe weg te zijn ingeslagen en niet langer te verkeren in het milieu waar hij deel van uitmaakte ten tijde van de gepleegde feiten. Ook heeft verweerder volgens hem niet gekeken naar de concrete omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, met name op een ogenblik dat hij geen vast werk had en dus een gemakkelijke prooi was voor criminele organisaties om te worden uitgebuit. Hij betwist dat er nog sprake is van een recidivegevaar. Hij benadrukt ook dat de feiten intussen dateren van jaren geleden. Dit alles is volgens hem onterecht niet meegenomen in de (motivering van de) bestreden beslissing.

2.9. Verzoekers betoog dat de beoordeling van verweerder niet zou zijn gebaseerd op zijn persoonlijke gedrag, maar enkel op een strafrechtelijke veroordeling, en dat hierbij niet zou zijn nagegaan of zijn persoonlijk gedrag wijst op een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, kan niet worden bijgetreden. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder niet enkel heeft verwezen naar de door verzoeker opgelopen strafrechtelijke veroordeling(en), maar dat hij heel omstandig heeft gemotiveerd waarom uit de gepleegde feiten en het persoonlijke gedrag van verzoeker blijkt dat hij moet worden beschouwd als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De motieven van de bestreden beslissing getuigen ervan dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk een kenbare beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker heeft gemaakt. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigerings te motiveren impliceert ook niet dat verweerder niet naar de eerder door verzoeker opgelopen strafrechtelijke veroordeling kan verwijzen om aan te tonen dat hij een persoonlijk gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verweerder stelt dat de bestrijding van de *“georganiseerde drugscriminaliteit”* volgens de rechtspraak van het HvJ onder het begrip *“ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid”* valt. Hij wijst op het recent karakter van de gepleegde feiten en op de ernst en de aard ervan om te stellen dat het redelijk is om geen verblijf toe te staan en dat dit het gevolg is van het persoonlijk gedrag van verzoeker waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat. Verweerder stelt vast dat uit het vonnis van 18 oktober 2021 blijkt dat verzoeker een actieve rol vervulde binnen een netwerk dat voldoende georganiseerd was om verdovende middelen in grote hoeveelheden te verkrijgen, te stockeren, te verpakken en vervolgens te verkopen, waarbij tijdens de huiszoekingen hoeveelheden cocaïne van meer dan drie kg, heroïne van meer dan twee kg en meer dan één kg cannabis werden aangetroffen evenals diverse attributen voor de verdeling en verpakking van grote hoeveelheden drugs. Hij stelt dat de omvang van het onderzoek, namelijk telefoontaps, waarnemingen, huiszoekingen en ondervragingen, wijst op de werkelijke en ernstige bedreiging van deze bende en elk van zijn leden. Hij citeert een passage uit het vonnis van 18 oktober 2021 waarin wordt stilgestaan bij de diverse nefaste gevolgen van drugscriminaliteit voor de veelal jonge gebruikers en voor de maatschappij, om de ernst van de gepleegde feiten te onderstrepen. Hij gaat ook in op de persoonlijke rol van verzoeker binnen deze drugsbende en stelt vast dat verzoeker met zijn persoonlijk gedrag actief bijdroeg aan de georganiseerde drugscriminaliteit. Nog wordt benadrukt dat, zoals dit ook blijkt uit het vonnis van 18 oktober 2021, verzoeker eerder in Duitsland ook reeds werd veroordeeld voor soortgelijke feiten en er dus sprake is van recidive. Verweerder is van oordeel dat, gelet op het zeer recent karakter van de feiten, verzoekers laakbare ingesteldheid, zijn gebrek aan respect voor de wet en het zeer lucratieve karakter van de drugshandel, er een duidelijk risico bestaat dat verzoeker zal hervallen in illegale praktijken. Hij stelt dat de maatschappij dient te worden beschermd tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die hiervoor verantwoordelijk zijn. Het weigeren van het verblijfsrecht is volgens verweerder een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Verzoeker kan bezwaarlijk de ernst van de gepleegde feiten ontkennen. Hij heeft wetens en willens een actieve rol vervuld binnen de georganiseerde drugshandel. Het loutere gegeven dat verzoeker op 18 oktober 2021 *“maar”* voor drie van de in totaal elf tenlasteleggingen waarvoor de verschillende bendeleden werden vervolgd werd veroordeeld, doet geen afbreuk aan de ernst van de veroordeling en van de door verzoeker gepleegde feiten. Ook wordt hiermee geenszins aangetoond als zou verweerder het aandeel van verzoeker in de feiten groter hebben doen uitschrijven dan dit in werkelijkheid was. Verweerder heeft integendeel, op correcte wijze, enerzijds de bredere context geschetst van het netwerk waarbinnen verzoeker actief was en anderzijds op precieze wijze aangeduid wat de (actieve) rol was die verzoeker binnen dit netwerk zelf opnam. Verzoeker toont alvast niet concreet aan dat verweerder de precieze feiten die hij pleegde of zijn rol binnen het netwerk niet correct heeft weergegeven. De Raad ziet ook niet in waarom het gegeven dat verzoeker ten tijde van de feiten geen vast werk had enige vergoelijking kan vormen voor de door hem gepleegde feiten, zodat niet blijkt dat dit diende te worden betrokken bij de beoordeling van de ernst ervan. In zoverre verzoeker zich thans voordoet als een slachtoffer van uitbuiting door een criminele organisatie kan de Raad enkel vaststellen dat hij op geen enkele wijze duidt waaruit dit zou kunnen blijken. Verzoeker lijkt eerder alsnog zijn aandeel in de feiten, en de actieve rol die hij speelde binnen de drugsbende, te willen minimaliseren of vergoelijken, waarmee hij alleszins niet kan overtuigen dat verweerder onterecht een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving heeft vastgesteld op basis van zijn persoonlijke gedragingen.

Verzoeker geeft met zijn betoog vooral aan te betwisten dat hij actueel (nog) een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris of zijn gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

In casu heeft verweerder pertinente en concrete motieven, gesteund op de objectieve en individuele gegevens van het dossier, gegeven waarom hij van menig is dat het voldoende ernstige gevaar dat van verzoeker uitgaat nog steeds actueel is. Hieruit blijkt een concreet onderzoek ter zake.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dateert van oktober 2021 en dit voor feiten die hij pleegde in de periode van 11 oktober 2020 tot 4 maart 2021. Hij heeft uitgebreid gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat verzoeker actueel nog steeds een werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt, met name gelet op het recent karakter van de gepleegde feiten, de ernst en de aard ervan, verzoekers laakbare ingesteldheid en gebrek aan respect voor de wet, het lucratief karakter van de drugshandel en het belangrijke element van de recidive, waar verzoeker in december 2017 in Duitsland ook reeds werd veroordeeld voor gelijkaardige drugsfeiten.

Verzoeker benadrukt dat de feiten intussen dateren van jaren geleden, maar de Raad acht het noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk om feiten die als ernstig zijn te beschouwen en die dateren van minder dan twee jaar voor het nemen van de bestreden beslissing nog als voldoende recent te beschouwen voor wat betreft de beoordeling van het actuele gevaar of het risico op recidive, te meer gelet op de toch zware opgelegde gevangenisstraf en het belangrijke aspect van de recidive in het geval van verzoeker waarbij er ook meerdere jaren zaten tussen de eerdere feiten in Duitsland en de feiten die werden gepleegd in België. Verzoeker kan de feiten die hij pleegde in België niet zonder meer afdoen als feiten *“van jaren geleden”*.

Het loutere gegeven dat verzoeker sinds zijn laatste veroordeling geen nieuwe strafrechtelijke feiten meer heeft gepleegd, wat verweerder op zich ook niet stelt, maakt verder niet dat verweerder geen beoordeling meer kan doorvoeren over het reëel risico op herhaling van strafbare feiten om in het kader van het verblijfscontentieux een beslissing te nemen en dat hij niet kon vaststellen dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Er dient overigens te worden opgemerkt dat verzoeker sedert zijn veroordeling voornamelijk zijn straf heeft uitgezeten, oftewel in de gevangenis oftewel via elektronisch toezicht, waardoor hij nog werd opgevolgd. Verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 19 januari 2023 zijn straf reeds volledig een einde had genomen en dat hij ook de hem opgelegde geldboeten (volledig) had betaald. Het gegeven dat hij zijn straf deels onder elektronisch toezicht mocht uitzitten, waarvan trouwens melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing zodat niet blijkt dat verweerder dit gegeven over het hoofd heeft gezien, maakt ook niet dat de beoordeling inzake het actuele gevaar voor de openbare orde en het recidiverisico als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is te beschouwen. Hiermee worden de motieven op basis waarvan verweerder hiertoe heeft besloten nog niet onderuit gehaald. In zoverre verzoeker spreekt van een geslaagde reclassering blijft hij trouwens in gebreke dit te verduidelijken en in dit verband concrete bewijsstukken naar voor te brengen. Verzoeker gaat er met zijn betoog al te gemakkelijk aan voorbij dat een eerdere veroordeling in Duitsland hem er ook niet toe heeft gebracht om zich niet langer te laten verleiden tot gemakkelijk geldgewin door het verhandelen van drugs. De Raad kan op het vlak van het

reële risico op recidive, samen met verweerder, enkel vaststellen dat verzoekers strafrechtelijk verleden op dit punt tegen hem spreekt.

In zoverre hij nog wijst op zijn gezin in België om aan te tonen dat hij zijn leven een positieve wending zou hebben gegeven, dient verder te worden vastgesteld dat het loutere gegeven dat verzoeker enkele maanden na zijn veroordeling vader is geworden geen afbreuk doet aan de door verweerder gedane vaststellingen. Het gezinsleven van verzoeker wordt hierbij niet betwist, maar – zoals verweerder vaststelde – heeft verzoekers relatie met zijn partner en het vooruitzicht van een gezinsleven hem er niet van weerhouden zich in België opnieuw schuldig te maken aan drugsdelicten, waardoor hij niet kan overtuigen dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om te oordelen dat het huidige gezinsleven niet maakt dat van hem niet langer een actuele bedreiging voor de openbare orde uitgaat. De stelling van verzoeker dat zijn gezinsleven elke mogelijke recidive in de weg staat en dat hij hierdoor geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde, is in wezen niet meer dan een blote bewering.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij een eigen zaak heeft opgestart waaruit hij legale en regelmatige inkomsten geniet. Hij stelt dat er bijgevolg geen noodzaak meer is om in aanraking te komen met het drugsmilieu waardoor er ook geen sprake meer kan zijn van recidivegevaar. In dit verband dient allereerst te worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn verzoekschrift weliswaar een “*oprichtingsakte vennootschap*” heeft gevoegd (stuk 4), doch niet blijkt dat hij dit stuk in het kader van zijn aanvraag reeds voorlegde aan verweerder, zodat niet blijkt dat deze laatste hiermee rekening kon houden. Het is daarenboven ook niet omdat men een vennootschap heeft opgericht dat men ook legale en regelmatige bestaansmiddelen heeft waarmee men in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezinsleden kan voorzien. In zoverre verzoeker betoogt dat dit het geval is, betreft het andermaal niet meer dan een loutere bewering die niet met concrete bewijzen wordt onderbouwd. Ook op dit punt kan verzoeker dus niet overtuigen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze een reëel risico op recidive heeft vastgesteld.

Het betoog van verzoeker dat hij sinds zijn veroordeling een volledig nieuwe weg is ingeslagen en niet langer verkeert in het milieu waarvan hij deel uitmaakte ten tijde van de gepleegde feiten, blijft andermaal beperkt tot algemene beweringen die niet worden ondersteund met enig overtuigend bewijs. Het gegeven dat verzoeker sinds zijn laatste veroordeling geen nieuwe feiten heeft gepleegd en zijn gevangenisstraf (grotendeels) heeft uitgezeten, betekent ook nog niet noodzakelijkerwijze dat hij tot het inzicht is gekomen om zijn leven een andere wending te geven, dat hij heeft gebroken met het vroegere milieu waarin hij vertoefde of dat hij niet opnieuw zal kiezen voor gemakkelijk geldgewin, getuige ook de vaststelling dat hij reeds herviel in het plegen van drugsdelicten.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder op basis van de gedane vaststellingen op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat uit zijn persoonlijke gedragingen een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging blijkt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij kan niet overtuigen dat enig concreet gegeven dat afbreuk kan doen aan de gedane beoordeling onterecht niet in rekening is gebracht. De subjectieve overtuiging van verzoeker dat hij geen dergelijke bedreiging (meer) vormt en dat er geen enkel gevaar voor recidive bestaat, kan de motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten.

2.10. Zoals reeds gesteld, diende verweerder op grond van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing verder rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoeker, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij nog bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder zeer uitgebreid is ingegaan op al deze verschillende elementen en uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers gezins- en persoonlijke belangen concreet zijn afgewogen tegen de vastgestelde werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij heeft een concrete evenredigheidstoets doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. In zoverre verzoeker kritiek uit op deze beoordeling in de bestreden beslissing, wordt zijn kritiek mede onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s

lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In tegenstelling tot wat verzoeker meermaals voorhoudt in zijn verzoekschrift, wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen hemzelf, zijn Belgische partner en hun Belgisch kind, en ook het bestaan van een privéleven in België, in de bestreden beslissing op zich niet betwist. De redenen van openbare orde die naar voor worden gebracht strekken er niet toe de gezinsband in twijfel te trekken, maar kaderen wel binnen de belangenafweging inzake het ingeroepen gezins- en privéleven.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating en geen situatie van beëindiging van een voortgezet verblijf. Er blijkt immers niet dat verzoeker in België ooit enig legaal verblijf heeft gekend. In een dergelijke situatie oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoor-delingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezins- en privéleven leven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM verder dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali/Denemarken).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder is overgegaan tot een concrete en individuele belangenafweging tussen de redenen van openbare orde en verzoekers gezins- en persoonlijke belangen.

Verweerder oordeelt dat de aanwezigheid in België van verzoekers Belgische partner en hun minderjarig Belgisch kind niet opweegt tegen het actuele en ernstige gevaar dat verzoeker, gelet op zijn persoonlijke gedrag, vormt voor de openbare orde. Hij wijst er op dat verzoekers huidige situatie enkel en alleen het gevolg is van zijn eigen handelen. Verzoeker heeft de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf, en op een moment dat hij reeds gekend was voor de gepleegde feiten, een kind te verwekken. De relatie met zijn partner en het vooruitzicht van een gezinsleven hebben hem ook niet tegengehouden om strafbare feiten te plegen en deel uit te maken van een criminele organisatie wiens waarden haaks staan op de waarden die gelden in de Belgische maatschappij. Verzoeker diende te weten dat zijn precaire situatie een risico vormde voor de stichting/voortzetting van zijn gezinsleven. Verweerder oordeelt verder als volgt:

“Bij deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Het kind heeft de Belgische nationaliteit en kan uiteraard het verblijf in België verder zetten. Het feit dat heden het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, hoeft daar geen afbreuk aan te doen. Haar moeder heeft immers de Belgische nationaliteit en verblijft in België. Niets wijst erop dat de moeder mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om de zorg van het kind [A.] waar te nemen. Mevrouw is sedert 01.09.2021 tewerkgesteld bij [...] en was ook ervoor beroepsactief. Er zijn geen tekenen dat de moeder zich in een bijzondere staat van afhankelijkheid van de betrokkene bevond, onder andere in de zorg voor het kind. Wel integendeel, zoals blijkt uit een consultatie van de databank van de RSZ - Dolsis - was de betrokkene dan wel tussen 04.10.2022 en 16.12.2022 kort tewerkgesteld via interimarbeid, ervoor betrof zijn enige bron van inkomsten de handel in drugs (zie vonnis dd. 18.10.2021). De moeder is aldus de continue en stabiele kostwinner voor het gezin. Tussen kind en ouder ontstaat vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. Wat telt voor het vaststellen van een effectief gezinsleven tussen ouder en kind is het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden. De vader woont dan wel samen met het kind vanaf de geboorte, doorslaggevend element bij de evenredigheidstoets hier betreft de wel zeer jonge leeftijd van het kind, wat maakt dat zij zich nog flexibel kan aanpassen aan gewijzigde gezinscontexten. Verdere overweging bij de inschatting van het hoger belang en het welzijn van het kind betreft de aanwezigheid van de moeder. In de huidige omstandigheden wordt de gezinsband tussen betrokkene en het Belgische kind allerminst betwist, echter uit de gegevens uit het administratief dossier blijkt dat de moeder garant staat voor de continue en stabiele zorg voor het kind, affectief en financieel. Niets belet betrokkene om ook van op afstand nauwe relaties met zijn kind onderhouden. Voor zover betrokkene deze inspanning zou willen leveren, weerhoudt hem er niets van via bvb sociale media, occasioneel bezoeken van het kind aan hem, deel te blijven uitmaken van het gezin en vanop afstand voldoende hechte feitelijke banden te onderhouden. Dat het contact met zijn kinderen moeilijker zal verlopen wanneer hij geen recht op verblijf heeft, is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen gedrag. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in allé beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien lijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Deze beslissing wordt dan ook evenredig geacht: het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. [...] Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde (arrest 49.830, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.04.2010).

[...]

Mijnheer zijn gezinstoestand werd hierboven reeds uitgebreid beschreven, mijnheer is inmiddels vader geworden van een Belgisch minderjarig kind en woont samen met de moeder van het kind. Het vaderschap van de betrokkene wordt niet betwist, echter er wordt wel betwist dat dit gezinsleven in België zou moeten plaatsvinden, gezien het gevaar dat van betrokkene uitgaat voor de openbare orde. Betrokkene kan samen met de moeder van het kind beslissen hoe ze na het ontvangen van deze beslissing hun gezinsleven en meer bepaald de opvoeding van het kind verder wensen in te richten gezien hij het verblijfsrecht niet heeft verworven. Er zijn verschillende mogelijkheden, ofwel kiezen ze ervoor een lange afstandsrelatie te hebben ofwel kiezen ze ervoor om zich gezamenlijk met hun dochter elders te vestigen alwaar mijnheer wel legaal kan binnenkomen en verblijven en zijn vaderrol zonder beperkingen kan beleven. Op termijn en nadat betrokkene bewezen heeft, desgevallend in eigen land of een derde land naar keuze, wel degelijk te kunnen wegblijven van de misdaad en in het bijzonder van drugstraffic, sluit niets uit dat ze alsnog op een latere datum dit gezinsleven wel degelijk samen kunnen gestalte geven in België. Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan worden gesteld dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verder houdt verweerder er rekening mee dat verzoeker, volgens zijn eigen verklaringen, pas sinds eind 2020 in België verblijft. Hij benadrukt dat verzoeker geen rechten kan putten uit illegaal verblijf en het plegen van criminele feiten. Gelet op het korte verblijf in België, vormt dit volgens hem geen bezwaar voor het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder merkt ook op dat de verblijfsduur enkel relevant is voor zover daar enige integratie van uitgaat, wat in het geval van verzoeker niet blijkt. Verder stelt hij vast dat verzoeker nog uiterst jong is en aldus in staat is om zijn leven elders op te bouwen. Hij stelt ook vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers leeftijd een risico inhoudt om terug te keren naar zijn land van herkomst en er evenmin een medische problematiek blijkt. Ook wat betreft de sociale en economische integratie heeft verweerder gemotiveerd waarom deze elementen geen contra-indicatie vormen voor het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder oordeelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker in belangrijke mate is geïntegreerd in België of grote moeite daartoe zou doen. Hij stelt vast dat de verklaarde datum van aankomst in België samenvalt met de aanvangsdatum van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld en dat verzoeker meer in het illegale drugsmilieu blijkt te zijn geïntegreerd dan op de reguliere arbeidsmarkt. Daarnaast oordeelt hij dat het administratief dossier geen tegenindicaties bevat die maken dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Marokko. Hij stelt dat verzoeker niet is vervreemd van de taal en de cultuur van zijn land van herkomst en dat hij zich, rekening houdend met zijn nog jonge leeftijd, opnieuw kan integreren in de Marokkaanse samenleving of elders waar hij zich kan vestigen.

Gelet op het geheel van de gedane vaststellingen, wordt het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Het komt verzoeker toe met concrete argumenten aan te tonen dat de gedane beoordeling en belangenafweging niet op zorgvuldige en redelijke wijze zijn gebeurd.

Verzoeker weerlegt de vaststellingen op zich niet dat hij nooit enige toelating verkreeg om op het Belgische grondgebied te verblijven en dat hij de Belgische Staat voor een voldongen feit plaatst waar hij tijdens zijn precair verblijf een kind heeft verwekt. Evenmin haalt hij de beoordeling onderuit dat de verklaarde datum van aankomst in België samenvalt met de aanvangsdatum van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld en dat hij gelet op zijn persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Wat dit laatste betreft, kan worden verwezen naar de eerdere bespreking in dit verband. In de gegeven omstandigheden moet het voor verzoeker en zijn partner duidelijk zijn geweest dat het ontwikkelen en/of voortzetten van het gezins- of privéleven op het Belgische grondgebied een precair karakter kende en moet er sprake zijn van uitzonderlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat op België alsnog een positieve verplichting rust om verzoeker toe te laten tot een verblijf. Verzoeker acht het gegeven dat hij een gezin heeft gesticht tijdens precair verblijf "*niet ter zake*", maar de hierboven aangehaalde rechtspraak geeft duidelijk aan dat dit gegeven wel degelijk relevant is in de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Specifiek wat de belangenafweging tussen de redenen van openbare orde en de gezinsbelangen betreft, is verzoeker verder van mening dat het compleet hypothetisch is om te stellen dat zijn kind zich gelet op haar jonge leeftijd kan aanpassen aan de afwezigheid van haar vader. Hij betoogt dat het hoger belang van het kind wordt miskend doordat de aanwezigheid van de vader in het leven van het nog jonge kind

wordt tenietgedaan. Verzoeker stelt vervolgens op zeer algemene wijze dat contacten via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende zijn om een gezinsleven te onderhouden. Hij is van mening dat geen evenwichtige en redelijke beoordeling is gemaakt van de op het spel staande belangen en het hoger belang van zijn kind niet in rekening is gebracht. Hij betoogt dat de bestreden beslissing maakt dat het gezin uit elkaar zal vallen. Hij merkt nog op dat zijn gezinsleden wel degelijk afhankelijk zijn van hem, nu zijn partner aan epilepsie lijdt. Hij stelt een *“noodzakelijke rol”* te spelen binnen het gezin, door zijn fysieke aanwezigheid, de huishoudelijke taken die hij vervult en door *“zijn rol in de ontwikkeling van zijn kind”*. Hij voert aan dat het in het belang is van zijn kind dat het haar beide ouders kent en volwaardig kan opgroeien samen met haar beide ouders.

Verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan de verschillende mogelijkheden die worden uiteengezet in de bestreden beslissing om het gezinsleven verder vorm te geven. Hij laat na om concreet in te gaan op deze motieven van de bestreden beslissing en het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter ervan aan te tonen.

Volgens verweerder kan het gezinsleven zo worden ingericht dat verzoekers partner en kind in België kunnen blijven en een lange afstandsrelatie onderhouden met verzoeker via sociale media en andere moderne communicatiemiddelen alsook via occasionele bezoeken van deze gezinsleden aan hem in het land waar hij legaal kan verblijven. Hij ziet geen redenen waarom de partner niet in staat zou zijn om de zorg van het kind in België alleen waar te nemen. Hij houdt er rekening mee dat de vader sinds de geboorte van het kind inwoont bij zijn gezinsleden, maar oordeelt dat gelet op de nog zeer jonge leeftijd van het kind kan worden aangenomen dat het een voldoende flexibiliteit heeft om zich aan te passen aan een gewijzigde gezinssituatie. Hij wijst er nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat de moeder garant staat voor de continue en stabiele zorg voor het kind, affectief en financieel, zodat volgens hem het hoger belang van het kind en diens welzijn gevrijwaard blijven. Verzoeker kan volgens hem vanop afstand nauwe relaties met zijn kind onderhouden. Verweerder merkt hierbij op dat het gegeven dat het contact tussen verzoeker en zijn gezin moeilijker zal verlopen wanneer hij geen recht op verblijf heeft, enkel en alleen een gevolg is van zijn eigen gedrag. Daarnaast is er volgens verweerder de mogelijkheid om het gezinsleven in een ander land dan België samen voort te zetten. Het gezin kan er samen voor kiezen om zich elders te vestigen waar zijn allen legaal kunnen binnenkomen en verblijven en waar verzoeker zijn vaderrol zonder enige beperkingen kan opnemen. Verweerder motiveert nog dat op termijn en nadat verzoeker heeft bewezen dat hij wel degelijk kan wegblijven van de misdaad en drugsfeiten, niets uitsluit dat ze alsnog op een latere datum hun gezinsleven samen nog gestalte kunnen geven in België.

Er is dus geen sprake van dat de aanwezigheid van de vader in het leven van het nog jonge kind zou worden tenietgedaan, dat het kind elke mogelijkheid wordt ontnomen om zijn vader te kennen of op te groeien samen met zijn beide ouders of dat het gezin als gevolg van de bestreden beslissing uit elkaar zal vallen. Verzoeker toont dit alvast niet aan. Hij maakt niet aannemelijk dat verkeerdelijk werd geoordeeld dat het gezinsleven ook buiten België kan worden verdergezet. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad herhaalt ook dat verzoeker en zijn partner vanaf het begin moeten hebben beseft dat het uitbouwen of verderzetten van hun gezinsleven in België een precair karakter kende. Verweerder heeft er verder rekening mee gehouden dat, indien verzoeker alleen zou terugkeren naar zijn land van herkomst, dit een impact zal hebben op de wijze waarop de contacten met zijn gezinsleden zullen verlopen, maar oordeelde dat dit niet hoeft te betekenen dat verzoeker niet langer een nauwe band met zijn gezin kan onderhouden. Hij wees in dit verband trouwens niet enkel op de mogelijkheid van de moderne communicatiemiddelen, maar ook op de mogelijkheid van bezoeken die de gezinsleden aan verzoeker kunnen brengen in het land van herkomst of elders en op termijn op de mogelijkheid om terug te keren naar België indien hij aannemelijk kan maken geen gevaar meer te vormen voor de openbare orde. Hij wees er ook – terecht – op dat dit een gevolg is van het eigen handelen van verzoeker.

Verzoeker houdt ook volledig ten onrechte voor dat verweerder in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Er wordt gemotiveerd dat het kind, dat de Belgische nationaliteit bezit, in België kan blijven, nu niet blijkt dat de moeder van het kind mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om de zorg voor het kind op zich te nemen. Hierbij stelt verweerder vast dat de moeder van het kind is tewerkgesteld en zich niet in een bijzondere staat van afhankelijkheid ten opzichte van verzoeker bevindt. Hij wijst erop dat de moeder van het kind de continue en stabiele kostwinner is voor

het gezin. Hij houdt ook rekening met het gegeven dat verzoeker reeds sedert de geboorte samenwoont met het kind, doch stelt dat de zeer jonge leeftijd van het kind ervoor zorgt dat zij zich nog flexibel kan aanpassen aan de gewijzigde gezinscontexten. Het loutere gegeven dat verzoeker dit argument hypothetisch vindt, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Verweerder stelt vast dat de moeder garant staat voor de continue en stabiele zorg voor het kind, zowel op affectief als financieel vlak. Er wordt dan ook gemotiveerd dat verzoeker de nauwe relaties met zijn kind kan onderhouden van op afstand of, indien zij hiervoor kiezen, om gezamenlijk het gezinsleven voort te zetten in het land van herkomst van verzoeker of elders waar zij legaal kunnen verblijven.

Verzoeker betoogt nog dat het gezin wel degelijk van hem afhankelijk is, in het bijzonder voor de zorg van het kind, daar zijn partner/de moeder van het kind aan epilepsie lijdt. Hij brengt hiervan drie medische attesten bij die dateren van 2011, 2012 en 2014 waarin wordt vermeldt dat zijn partner een geschiedenis heeft van epilepsie. Er blijkt echter niet dat deze stukken voorlagen bij het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan voor zijn beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing geen rekening houden met deze stukken die pas voor het eerst in de beroepsprocedure naar voor worden gebracht en waarvan niet blijkt dat verweerder er kennis van kon nemen bij het nemen van zijn beslissing. Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoeker met deze stukken geenszins aantoonde dat zijn steun en zorg absoluut noodzakelijk zijn in het gezin, nu niet wordt betwist dat de moeder van het kind in haar eigen inkomen voorziet door een tewerkstelling en er ook geen recente medische attesten worden voorgelegd die aantonen dat verzoekers aanwezigheid in het gezin noodzakelijk is. Verzoeker betoogt verder op zeer algemene wijze dat hij een *“noodzakelijke rol”* speelt binnen het gezin, door zijn fysieke aanwezigheid, de huishoudelijke taken die hij vervult en door *“zijn rol in de ontwikkeling van zijn kind”*, maar zonder dat blijkt dat hij in dit verband in zijn aanvraag een begin van bewijs naar voor bracht van de concrete rol of taken die hij opneemt binnen het gezin en waardoor zijn aanwezigheid in België bij zijn gezin *“noodzakelijk”* zou zijn. Ook thans is dit trouwens niet het geval. Nogmaals wordt benadrukt dat verweerder ook heeft gewezen op de mogelijkheid om het gezinsleven verder te zetten buiten België.

Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat de beoordeling in verband met zijn gezinsleven in haar geheel genomen, rekening houdend met de vastgestelde redenen van openbare orde, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is of dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging. Er blijkt niet dat enig specifiek gegeven onterecht niet in rekening is gebracht. Ook wat het hoger belang van verzoekers kind betreft, toont hij niet aan dat in dit verband geen zorgvuldige en evenwichtige beoordeling heeft plaatsgevonden of dat onvoldoende gewicht werd toegekend aan de belangen van zijn kind.

De motieven van de bestreden beslissing tonen daarnaast aan dat ook een belangenafweging werd doorgevoerd in het licht van verzoekers privéleven, waarbij rekening werd gehouden met de duur van het verblijf in België, zijn leeftijd, zijn economische situatie, zijn sociale en culturele integratie, zijn gezondheidstoestand en de mate waarin er nog banden bestaan met het land van herkomst. Er is volgens verweerder geen sprake van elementen die vermogen op te wekken tegen het voldoende ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde en die het nemen van de bestreden beslissing in de weg staan. Verweerder acht het ook niet bewezen dat verzoeker, behalve zijn nationaliteit, geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst.

Verzoeker wijst andermaal op zijn *“tewerkstelling”*. De Raad herhaalt evenwel dat verzoeker heeft nagelaten om bij zijn aanvraag stukken voor te leggen betreffende een tewerkstelling. Met het loutere gegeven dat hij een vennootschap in België oprichtte, blijkt trouwens nog geen integratie die vermag op te wekken tegen de vastgestelde redenen van openbare orde of een concrete hinderpaal voor een verderzetting van het privéleven in het land van herkomst. Zoals reeds werd opgemerkt, toont verzoeker hiermee nog niet aan dat hij beschikt over toereikende inkomsten.

Verzoeker gaat voor het overige niet concreet in op de voorziene motieven. Hij toont niet aan dat verweerder bij zijn afweging van de redenen van openbare orde en het privéleven onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld of dat geen proportionele belangenafweging heeft plaatsgevonden.

De Raad oordeelt bijgevolg dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder zich in de bestreden beslissing ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing inhoudt en dat de gezinsleden aldus geenszins van elkaar worden gescheiden door de bestreden beslissing.

2.12. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting de beoordeling niet onderuit haalt dat hij door zijn gedrag een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder is overgegaan tot een concrete beoordeling van de individuele omstandigheden en hij het evenredigheidsbeginsel, het hoger belang van het kind en de grondrechten van verzoeker in acht heeft genomen. Verzoeker kan niet overtuigen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Hij toont met zijn uiteenzetting geen kennelijke wanverhouding aan tussen zijn gezins- en persoonlijke belangen en het algemene belang. In de gegeven omstandigheden kan een schending van artikel 20 van het VWEU, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel niet worden vastgesteld.

2.13. In zoverre verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad wordt nog vastgesteld dat hij niet aantoonde dat er sprake is van gelijkaardige situaties. De arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

2.14. De Raad merkt verder op dat artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Uit de voorgaande bespreking van artikel 8 van het EVRM blijkt daarenboven dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk het hoger belang van het kind in rekening heeft gebracht.

2.15. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, dient de Raad er op te wijzen dat – dit nog daargelaten de vraag naar de directe werking van dit artikel – niet blijkt dat hij dienstig de schending van dit artikel kan invoeren. Verzoekers situatie valt immers niet binnen de toepassing van de voormelde richtlijn, nu hij de gezinshereniging vraagt met zijn Belgisch kind dat niet reeds zijn recht van vrij verkeer uitoefende.

2.16. Verzoeker voert ten slotte in de hoofding van zijn middel de schending aan van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 24 en 51 van het Handvest. Hij laat echter na om concreet toe te lichten op welke wijze deze artikelen zijn miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

2.16. Het enig middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS